

Евотон: 180

Автор:

Андрій Крижевський

Евотон: 180

Андрій Крижевський

За допомоги колабораціоністів, котрі піддалися могутньому впливу абсідеумів, Земля переходить під тотальний контроль невідомих агресивних істот. Єдиний шанс землян на спасіння – вихід за межі Всесвіту та проникнення в його код. Але тут розпочинається нова галактична війна і все несподівано повертається на сто вісімдесят градусів!

Андрій Крижевський

Евотон: 180

Короткий виклад роману «Евотон: трансформація» – другої частини серії «Лабіринти Евотона»

За десять років після невдалої спроби цивілізації абсідеумів захопити Землю – світ змінився. Інопланетні технології, які раптово увірвалися в земне життя, проникають у всі його сфери. Утім, соціально-політичні процеси на планеті не зазнали помітних поліпшень...

У розпорядженні патрійців і земної Світової ради опиняються відомості про Деумію – розшукувану впродовж тисячоліть планету, яку колись залишили загадково зниклі клаудеуми (легендарна перша цивілізація Всесвіту). Абсідеуми, загроза повторного вторгнення яких тримає в паніці всю земну кулю, перехоплюють інформацію й негайно відправляють на Деумію експедицію в надії

дістати безцінні знання клаудеумів. Це допоможе їм завершити роботу, пов'язану з перетворенням землян на джерело енергії. Для досягнення своєї мети абсідеуми викрадають названу доньку Велфарія і Діани – Айюмі, яка постійно бачить містичні сни про клаудеумські лабораторії.

Тим часом Рада, що беззастережно укріпила свою владу над державами і контролює найважливіші світові процеси, охоплена підозріливістю: кожного вважають зрадником, який сприяє можливому вторгненню абсідеумів. Посилюють ситуацію випадки нез'ясування зникнення молодого Покоління землян і почастишталі теракти «Воскресіння» – організації, що вимагає відновлення культурних меж. Як кульмінація – арешт Велфарія і Джеймса, після якого Андрій, одноосібно розширивши свої повноваження голови Ради до абсолютних, призначає Су Лівей (главу китайського представництва Світової ради і президента «Ф.Ко» – корпорації, яка виготовляє Ферруанців за замовленням Ради) командувачем Об'єднаними озброєними силами планети і організовує земну експедицію на Деумію без узгодження з патрійцями.

Проте загроза вторгнення абсідеумів турбує й Патрію. Консиліум і Злата як очільниця патрійської держави на знак підтримки землян уклали угоду з корпорацією «Ф.Ко», яка забезпечила патрійців тисячами супутників, здатних у разі атаки абсідеумів ізолювати Патрію від решти Всесвіту за допомоги Субстанції. Алон, що перебуває на Патрії, відчайдушно намагається перешкодити активації супутників, запідозривши зраду...

Водночас на Деумії відбуваються події, які змінять розстановку сил у галактиці на багато тисячоліть. В Айюмі вселяється душа клаудеума! Абсідеум, який супроводжував дівчинку, отримує наказ сховати її у свій віртуальний світ і доставити очільнику абсідеумської цивілізації. Але Велфарій і Андрій знищують абсідеума...

Користуючись відсутністю голови Ради, зрадники на Землі відкривають свої обличчя. Зосередивши навколо себе землян, які жадають абсідеумських золота й технологій у обмін на евотони, заручившись підтримкою населення планети, яке зневажає Покоління, а також розігравши спектакль зі знищенням бійців збройних сил Ради молодими землянами, Су Лівей захоплює владу й засновує нову державу – Сулівею. Автором ретельно спланованого плану виявляється не хто інший, як очільник абсідеумської цивілізації – Вархунд.

Андрій, Велфарій і Айюмі повертаються на Землю. Держави, що залишилися вірними колишній Раді, разом із Поколінням засновують Формації – два світи, що паралельно існують на одній і тій самій території. Відновлена Рада першої Формації – для старого покоління, а наддержава другій Формації – для нового. Не сподіваючись на допомогу патріяців, які залишилися ізольованими на своїй планеті через активацію Шолома, у фінальній битві з абсидеумами зійшлися Формації і... тезієць, котрий надав допомогу в обмін на сімсот п'ятдесят років монопольного видобутку золота і срібла на Землі!

Врешті-решт, Вархунд все ж таки добирається до клаудеумського скарбу, захищеного в Айюмі. Проте зіткнення з нею заражає очільника інтервентів вірусом Змін: відтепер кожний з абсидеумів, який наблизиться до Вархунда, втрачає здатність до сліпої покори!

І тоді Майкл як очільник другій Формації, використовуючи наданий клаудеумами «козир», робить Вархунду божевільну пропозицію!

Розділ 1

Він дивився на свої покриті попелом долоні, на яких проступала кров з численних дрібних порізів, і часто кліпав – у віях забилися смітинки.

Щомиті потужні вибухи віддавалися гучною вібрацією в голові. Простір між гір, який ще недавно виблискував соковитими барвами тропіків, тепер палахкотів високою загравою агресивного полум'я.

Чоловік ледве звівся на ноги і, накульгуючи, важко побрів між стін з обгорілих, розплавлених або спотворених залишків етонних тенет, Атонів, антигравів і модулів, які не встигли трансформуватися з пилових частинок. Раптом йому довелося відсахнутися, щоб величезна балка, опадаючи під власною вагою, не обрушилася йому на голову.

Неподалік від пораненого бійця прогрімів вибух, що підкинув угору купу охопленого вогнем металу. І в тіло чоловіка встромився погнутий катастрофою гарячий уламок корабля...

Боець з криком звалився на коліна і знесиленим рухом спробував витягнути метал із себе. А потім, так і не зумівши це зробити, завмер з приреченим поглядом. Перед ним стояла істота, вкрита довгою шерстю, яку розвівали повіви гарячого повітря. Боець вперше в житті опинився в безпосередній близькості від тезійця, який із крижаним спокоєм наблизився до нього, пильно роздивляючись символ сулівейської Ради на його бронезилеті... На нім було зображено лише одна планета замість двох, які символізували першу і другу Формації.

Прибулець блискавично підхопив волохатими кігтистими пальцями черговий фрагмент розрушеної балки. Одночасно перехопивши скривавлений загострений уламок, який чоловік спробував встромити в тіло тезійця. Почулися відчайдушні крики гібриода, якого залишали сили. Обличчя інопланетянина, яке не мало особливої міміки для виразу емоцій, впритул дивилося на чоловіка. З неймовірною силою тез повернув перехоплений уламок у широку рану на тілі гібриода, з якої не припиняла струменіти кров. Хрипкий крик – і тіло осіло на землю, у шар розпеченого сміття з уламків кораблів і піднятої вибухами землі. Приречений погляд звівся до нічного неба, закритого щільним шаром золота...

Тезієць показав масивні кігті і замахнувся... Несподівано спалахнуло світло, примусивши інопланетянина примружитися і завмерти.

– Радимо зупинитися!

Промені світла набули вертикального положення: перед тезійцем постали представники його ж цивілізації, на яких він витріщив здивований погляд зелених очей. Серед двох десятків інопланетян особливо виділявся тез із білими плямами, розкиданими на шерсті чорного кольору. Він зіщулив очі й звузив зіниці. Те ж саме зробив і схилений над знесиленим гібриодом тезієць, котрий відчував себе вже не настільки упевнено, як раніше. Саме так – кліпанням очей – прибульці привітали один одного, позначивши свої імена.

– Як це розуміти? – закліпав інопланетянин. – Відколи це тезієць полює за тезійцем?!

– Відтоді, відколи один тезієць вирішив порушити інтереси всіх інших тезійців!

Прибулець захотів переступити через бійця сулівейської Ради, але несподівано для присутніх спіткнувся і завалився прямо на нього. Звівшись на ноги, тезієць

до ще більшого загального здивування зчинив справжню істерику, не соромлячись у виразах:

- Та як ви, пелехаті, смієте?!

- Не ображай нас марно! Ти чудово розумів значення своїх дій! І знав про наслідки порушення особливого статусу Терракопі!

- Я уклав вигідну угоду із землянами, які завдяки моїм старанням розгромили ворога й отримали переконливу перемогу! Сімсот п'ятдесят років! Їхне золото тепер належить нам!

- Та жоден нормальний тезієць не погодився б навіть на мільйон років!

Інопланетянин з білими плямами зробив декілька кроків убік і підозріло поглянув на представника своєї цивілізації.

- Не погодився б навіть на мільярд років здобутку їхніх металів! Порушивши заборону, ми ризикуємо...

- Невже кормом у годівниці?

Співрозмовник у відповідь випустив назовні свої кігті, що зблиснули віддзеркаленням розлюченого вогню. Проте очільник групи, що, як і раніше, перебував осторонь епіцентру розпалюваного конфлікту, показав заборонний жест.

- Порушивши заборону, - прокляпав він, - ми ризикуємо потрапити в безжальну опалу патрійської цивілізації. Не можна недооцінювати її вплив. Її приклад, ймовірно, наслідуватимуть щонайменше півсотні інших світів. Тобі не слід забувати, що ми - монополісти на видобуток, зберігання і постачання золота лише в нашій галактиці... А заповнити тутешній ринок, тим паче з схвалення патрійців, в тисячу разів легше, ніж зруйнувати їхній світ на друзки, - тезієць кивнув у бік гібриода. - Корм у годівниці, кажеш?

- Чудово! Тоді як же ви мене схопите, не порушивши двадцять п'ятого правила? - самовдоволено запитав тезієць.

– А ми тебе ввічливо попросимо, щоб не шукати виконавців, які, якщо знадобиться, витягнуть тебе з центру чорної діри!

Промені світла для переконливості знову освітили обличчя тезійця, який добровільно доєднався до групи, що почала поволі віддалятися.

Тим часом очільник тезійців, затримавшись на деякий час, плавно підійшов до гібриода, нахилився й пильно оглянув його. Обережно й дещо таємниче він акуратно витягнув з-під скривавленого бронжилета зошит з написом «Сни. Деумія». За мить у безпосередній близькості прогриміли декілька вибухів, прокотившись вібрацією по землі. Чоловік важко розплющив очі і збентежено вступився у прибульця із зошитом:

– Хто ти? – гібриод спробував звестися на ліктях, але сили вже не вистачало через значну невпинну кровотечу. – Що ти за чортівня така? – з боєм у голосі запитав він.

Тезієць замахнувся із словами:

– Твоя смерть!

* * *

Землянин, немов кидаючи виклик решті перехожих, не розглядав Ейфелеву вежу. Його голова метлялася з одного боку в інший. Насичені барви заходу золотили величну споруду, яка свого часу дивом уціліла, але чоловік ігнорував її, впритул не помічаючи. На мить стривожений погляд зупинився на рештках Етона, який перетворився на експонат просто неба: два роки тому Париж занурився у вогонь, як і значна частина території планети. Потім чоловік несподівано розвернувся і обережно протягнув долоню до лавки на антигравітації. Міліметр за міліметром...

– Немає межі? Межі не може бути. Межа не виявляється. Може з'явитися. Немає межі? Так... Межа може з'явитися несподівано! З'являється. Немає. Межі бути не може. Немає межі... Межа всюди...

Будівлі навколо Ейфелевої вежі, та й уся французька столиця істотно змінилася і набула вигляду інопланетного мегаполісу: високі прозорі споруди з незліченною кількістю яскравої рослинності; органічно вбудовані в нову архітектуру вулиці з антигравітаційними лавицями й ліхтарями; антиграви, що вилітають з перетворених станцій метро і зливаються в небі з іншими в суцільних потоках; Етони, які стрімко пронизують хмари... Грандіозна картина, насичена могутністю майбутнього в прийдешньому!

Утім, обличчя чоловіка не виражало ентузіазму. Брови стрімко злетіли і опустилися. І знову... Рухи повторювалися кілька разів. Нарешті він сів... Його погляд не затримувався ні на одній точці простору довше, ніж на півсекунди.

– У космос... Тепер можна розгледіти космос. Космос... Де мчить прозора планета... – бурмотів він впівголоса.

Зліва почувся уїдлиий сміх. Звісно, чоловік не відреагував на нього. Четверо парубків років двадцяти наблизилися і почали агресивно жартувати над божевільним. Їхній різнобарвний одяг, який символізував епоху цілковитої свободи стилю і самовираження, міг би привернути увагу органів правопорядку до норвезьких подій, але не тепер...

Найактивніший з них, у прозорій футболці, на якій періодично пробігали фіолетові хвилі, підніс до голови чоловіка, який відстороненим поглядом вступився їм під ноги, склянку з водою. Раптом вода закипіла, і мерзотник вилив її на скуйовджене волосся чоловіка, який лише злегка сіпнувся на місці. Парубок напружився під здивовані вигуки інших, а потім ударив чоловіка кулаком в щелепу, від чого той упав і розбив лоб об тверду поверхню лавки. З його губ сповзла слина, а очі зробилися скляними.

– Лише тридцять відсотків... Тільки тридцять. Для душі – тридцять, але не більше...

– Та що цей навіжений белькоче? – пролунало з-за спини хлопця, який, глумливо сміючись, усадив чоловіка назад.

З-за дерев з'явилася дівчина років двадцяти п'яти, рішуче перетнула площу і наблизилася до різнобарвного натовпу.

Тим часом мерзотник продовжував веселитися: щільність його брюк в районі ширінки починала зменшуватися.

- Якщо не вийшло окропом, то...

- Та як ви смієте?! Я зараз поліцію покличу!

- Абсидеумів?! – розсміялася група молодиків у відповідь на вигуки тендітної жінки.

Мерзотник зупинив розосереджений погляд на дівчині. Раптово до неї підскочив другий хлопець і повалив на сусідню лавку. На тротуарну плитку впала її сумочка, після удару об поверхню зробившись прозорою. Дівчина спробувала встати, але підскочив мерзотник і сів до неї на коліна, облизуєчись. Одночасно її шию обхопив один з браслетів субстанційних кайданок, які, ласо посміхаючись, тримав у руці третій хлопець.

- Звідки це в тебе? – запитав четвертий, який меланхолійно спостерігав звіддала.

- Украв два роки тому в якогось дурня з автоматом...

Субстанція, що охопила шию, потягнула голову дівчини назад, третій хлопець схопив її за підборіддя. Його долоня не давала дівчині можливості закричати, її дихання збилося. Мерзотник позбавився від частини брюк у певному місці й уже запустив долоні під блузку, натиснувши на живіт і мацаючи ніжні груди. З широко розплющених очей дівчини потекли сльози...

- Припинити! – пролунав холодний голос.

Мерзотник відірвався від жіночого тіла, вихопив старий вогнепальний пістолет і вистрілив. Раптово його підійняло вгору, і він завис в повітрі з переляканими очима, а через мить на його обличчі проступили судини від евотонування потужної концентрації. Бездиханне тіло впало на тротуарну плитку, а крізь шию пройшла плазма на випадок Відновника. Другий, який повалив дівчину, спробував втекти, але не зробив і двох кроків – бойовий ніж, що встромився в ногу, не залишив йому шансів на втечу. Третій, відбігши на значну відстань, підписав цим собі смертний вирок – потік плазми випалив у його животі великий

отвір.

– Та ви звірі, а не поліцейські! Як так можна?! – закричала дівчина, витираючи сльози.

Але її ніхто не слухав. Чоловік, що наближався, не відпускаючи четвертого слабким евотонуванням, звісно ж, помітив стиснутий в його долоні кухонний ніж.

– Ні! Зупиніться! – дівчина підбігла до абсидеума і прокричала йому у вухо: – Він не скористався ним і підлягає арешту! Арешту підлягає! – її крик заповнив усю площу. Рух у напрямі переляканого хлопця не припинявся, тому дівчина зі всіх ніг підбігла до потенційного покійника й вибила з його руки ніж.

Тільки тоді абсидеум у темних окулярах зупинився!

– Я скаржитимуся другій Формації! Влаштували самосуд! Кати інопланетні! Вам тут не Катенар! Він не перешкодив арешту! – обурено викрикувала дівчина.

– Перший з них... – діловито відповів високий, атлетичної статури абсидеум у бездоганному темному костюмі, – спричинення тілесних ушкоджень середньої тяжкості, замах на згвалтування, зберігання незареєстрованої зброї і спроба вбивства поліцейського. Нейтралізований з летальними наслідками. Другий – спричинення легких тілесних ушкоджень і спроба втечі з місця злочину. Нейтралізований із завданням незначної шкоди здоров'ю. Третій – спричинення тілесних ушкоджень середньої тяжкості, зберігання і використання субстанційних кайданок, спроба покинути місце злочину шляхом виходу з радіуса ураження евотонуванням. Нейтралізований з летальними наслідками. Четвертий – бездіяльність і сприяння злочину, спроба покинути місце його скоєння. Нейтралізований евотонуванням. Всіх і зокрема його, – абсидеум показав на божевільного, – в ізолятор на Місяць для наступного розгляду.

– Головне... Не у очі... Ізоляція. Необхідна Ізоляція! – продовжував бурмотіти чоловік.

– А його за що?! – не заспокоювалася дівчина, яка наблизилася до абсидеума і злегка штовхнула його долонею.

– В ізолятор і ii!

* * *

Майкл поспішав разом з Алі. Вони промайнули крізь просторий хол і наблизилися до бічної поверхні, яка одночасно була і входом в інше приміщення. Раптом їх засліпило червоне світло, вся Система будівлі заблокувалася, зусібіч почали наближатися Ферруанці.

– Та хай тобі! – вигукнув Алі й відскочив від Майкла. – Ніяк не звикну до нового алгоритму захисту.

Червоне світло згасло, а Ферруанці відійшли. З'явився довгожданий отвір.

– Чудово! – міркував аравієць. – Сканування має підтвердити наявність евотонів тільки одного представника якої-небудь Формації. Зловмисник з відсіченою головою жертви, що має, як виявилось, фатальний допуск, однозначно не прослизне. Але скажи мені... А якщо ти і Філс як очільники Формацій зареєструєте вовка в овечій шкурі завчасно? Чи слід у такому разі сподіватися хоч на щось, що здатне зміцнити віру у Формацію, окрім як на уцілілу голову?

– По-перше, Алі, зловмисником може виявитися лише землянин першої Формації. Наше Покоління повноцінно користується інформаційним полем, засікти подвійного агента в якому – нескладне завдання. Утім, у будь-якому разі, зловмисник зазнає краху вже на етапі діставання доступу – на етапі одночасного введення очільниками Формацій значення частоти евотонів кандидата.

– Так... З'являється кандидат, і золотом йому блокується зв'язок з інформаційним полем. У результаті вимальовувалася обмежений у часі проміжок життя, на підставі аналізу якого Система упевниться, що кандидат не перетинався з очільниками ні першої, ні другої Формацій.

– Кандидат може мати знайомство лише з одним з них, але не з двома! – безкомпромісно заявив Майкл.

– Паралельно попереджається ситуація масового виникнення знайомств у момент діставання доступу – такий собі спам для розсіювання фокусу. Однак і

тут таїться небезпека. Я її виразно бачу.

– Яка?

– Хорхе... Алон... Тобіас...

– Я збагнув хід твоїх думок. Проте скажу тобі ось що: ім право доступу надають...

– Так, – перебив його аравієць, – все Покоління і весь склад Ради без винятку. Але довіра, Майкле, є одним з найнебезпечніших недоліків на Землі.

– А втім, ризик – нікчемний...

Аравієць промовчав.

Хлопці увійшли до просторої зали, яка викликала в Алі певні сумніви. Слід зазначити, що, попри вік, Покоління виглядало по-дорослому. Десь років на двадцять... І ця обставина стосувалася не тільки зовнішності... Причиною цьому послужила якась програма, яка задіювалася разом із трансформацією землян, ініційованою дванадцять років тому в Норвегії.

Хлопці, зробивши декілька кроків, зупинилися. Майкл скористався паузою і поправив краватку, яка елегантно відсвічувала різними кольорами.

– Я тут вперше... Зала здається набагато більшою, ніж насправді!

– Подарунки... Небачені подарунки... – монотонним голосом промовив Вархунд. Інопланетянин сидів за столом на антигравітаційній подушці і проглядав якусь інформацію на голограмах. Перед ним на блакитному напівпрозорому фоні відображалися графіки, таблиці, масиви тексту. Варто було землянам почати рух в його бік, як прибулець негайно ж все заховав.

– Так, Алі, – аравієць остовпів від слів абсідеума. – Подарунки, яких ви не заслужили. І які ви приймаєте раніше належного терміну. Порушуєте...

– Достатньо лекцій! – прогрімів американець, на що Алі широко розплющив очі. Аравієць ніколи не бачив главу своєї Формації настільки суворим. – Ти все сказав!

Знаєш, чому ми прийшли?

Вархунд напружено стиснув кулаки й заплющив очі від напливу емоцій, що справило враження навіть на Майкла.

– Тому, що якась істеричка грубіянила й чинила опір моїм підлеглим під час стандартних процедур затримання порушників. Звісно, – абсідеум вперше повернув голову до представників Покоління й розтиснув кулаки, – я в курсі.

– «Спроба покинути місце злочину шляхом виходу з радіуса ураження евотонуванням...» – здається, саме так прозвучало з вуст тобі подібних. Летальні наслідки! Відколи це перетворилося на підставу для вбивства?!

– Землянин хотів уникнути відповідальності! – залізним голосом відповів абсідеум. – Залишитися безкарним!

– Простір, Вархунде, Простір – кращий кат! Тобі це відомо! Вісімдесят перший рівень все-таки!

Абсідеум уже насилу контролював себе і протяжно промовляв кожну літеру:

– Але ваші закони дозволяють моїм підлеглим грати роль катів.

– Вбивство в тій ситуації, абсідеуме, було невиправданим! Як і бажання твоїх... підлеглих осушити іншого без достатніх на те підстав. Я попереджаю тебе востаннє!

– Ти незадоволений, що ми убезпечуємо вас від здохляків із першої Формації? – вперше на обличчі прибульця з'явилася знущальна усмішка. – Я вважав, що ми допомагаємо один одному і сумлінно виконуємо домовленості, – на цих словах Вархунд недвозначно повів бровами. – Не забувай про це, партнере!

Майклом вперше опанувала якась нерішучість, яка згодом розчинилася під впливом ще більшої упевненості:

– Щоб більше твої собаки не виходили за межі наданих їм повноважень. Хочеш сумлінності? Почни зі своїх псів! І не забувай, голодного цорга тобі в партнери,

про своє місце в наших домовленостях!

Абсідеум продовжував ехидно посміхатися услід землянам, які йшли від нього.

Алі поклав на плече Майкла долоню і запитав, коли той зупинився:

– З їхнього боку забезпечується контроль над сулівейцями з першої Формації. А що – з нашого? І, Майкле, чому він дозволяє собою так командувати?

– Дізнайся з поля! – незадоволено випалив американець і попрямував далі. А аравієць, що залишився позаду, обурено, але впівголоса відповів:

– Там тільки про зв'язок, який ми забезпечуємо, щоб він залишався очільником абсідеумів...

* * *

Сяйво Ігніс весело освітлювало алею з широкого тендеріуса, який цілий рік насичував своїми пахощами не тільки Кордіс, а й більшу частину планети. Вулиця, краї якої від зовнішнього спостерігача захищали високі соковито-зелені кущі, тягнулася за обрій уздовж масивних і величних споруд головного міста Патрії.

На одній з лавиць, які активувалися лише за наближення до них патрійця, сидів чоловік середніх років з волоссям вершкового кольору, невисокий, дещо повнявий. Сидів із заплющеними очима і напруженим виразом обличчя. Деколи проглядалися ледь помітні рухи нижньої щелепи... Раптом він промовив, як і раніше, зберігаючи повіки заплющеними:

– Здрастуйте, тезійцю! Я чекав на тебе...

– І тобі не хворіти, Фідуцію, – отримав сердечну відповідь. – Вже встигли доповісти про мое прибуття?

– Повідомлення сплигло, але я не проглядав його.

І тоді тезієць зрозумів, що Фебріс – друге сонце – досі не здійнялося на достатню висоту, щоб тимчасово стерти будь-яке уявлення про тінь в цій частині планети. А щодо кроків сумнівів не мав: патрієць їх не міг почути через подушечки на ногах співрозмовника. Отже, всі ознаки неодмінно указували на тезійця.

Раптово перед гостем і збоку від чоловіка виникла голограма. На ній з'явилися слова, що позначають одне з питань, яке належало вирішити Консиліуму. «Розпуск корпусу Вартових». Примітно, що напроти слів стояла звична для землян «галочка» – патрійцям свого часу сподобався цей символ.

Тим часом тезієць насторожився: немов розуміючи подальший хід подій, а може, вже досконально знаючи кожен наступний крок Консиліуму, гість впритул наблизився до патрійця.

– Розумію, що зараз мене чує Фідуцій, а фактично сприймає завдяки полю весь Консиліум. І хоча я бачу лінії наперед, надія завжди вмирає останньою... Застерігаю патрійську владу від необдуманих кроків, які...

На голограмі патрійця виник другий рядок: «Повне розірвання домовленостей з тезійською цивілізацією!»! Гостя з білими плямами на шерсті чорного кольору помітно пересмикнуло: наступають епохальні хвилини, які, можливо, спричинять зміни на довгі мільйони років...

– Якщо Патрія відмовиться від співпраці з нами, тоді ми неодмінно знайдемо іншого покупця на інший товар!

На голограмі тезійця запобігливо виникло зображення зошита.

– Враховуючи, що з лабораторій клаудеумів тоді змогли вибратися лише гібриод, який наказав всім довго жити, землянка на ім'я Айюмі, яка досі, наскільки мені відомо, перебуває в комі, і ваш Велфарій – єдиний дієздатний очевидець, який загадково... – тез перестав кліпати, щоб додати багатозначній паузі однозначності, – зник незабаром після перемоги Формацій над абсідеумами, цей зошит – єдиний ключ...

Проте несподівано і не велике здивування тезійця на голограмі намалювалася чергова «галочка». Запанувала дзвінка тиша, яку порушив патрієць:

– Ви можете робити що завгодно... Одначе знай, тезійцю: обставини вже змінилися. І шантаж з твого боку вже недоречний. А за порушення міжцивілізаційних правил необхідно відповідати...

– Як я і передбачав... Пихаті й самовпевнені патрійці!

– Тому ми неодмінно рекомендуватимемо решті цивілізацій у галактиці наслідувати наш приклад.

– Що навіть властива витонченість думки деколи здувається ураганом гордої недалекоглядності! Впізнаю справжніх патрійців...

Голограма висвітила слова: «Ліквідація патрійської держави».

* * *

Етон підлетів до величезної сферичної споруди. Наближення корабля занурило будівлю в численні спалахи червоного світла: Помічник негайно ініціював зв'язок з Системою.

– Пшемиславе, зустрічай гостей!

З'явилося зелене світло, що ознаменувало посадку Етона в декількох метрах від краю споруди. За хвилину над транспортником виник субстанційний Кокон, простір якого почав заповнюватися газами і, зокрема, киснем. В утворений отвір будівлі місячної колонії спішно прослизнув Майкл. Його зустріли два Ферруанці, ідентифікуючи об'єкт. Американець потрапив у невелике порожнє приміщення: позаду залишався отвір, крізь який виднілася задня частина Етона на тлі жовто-оранжевих хвиль Субстанції Кокона. Ліворуч, праворуч і попереду – суцільна стіна без яких-небудь примітних особливостей. Два Ферруанці контролювали Майкла, який впритул наблизився до перешкоди й завмер на місці в очікуванні. І ось щільність досягла нульової відмітки...

Перед очільником Формації тягнувся хол з високою вигнутою стелею. Ширина приміщення, на відміну від довжини і висоти, не вражала і складала близько ста метрів. Теоретично тут могла б поміститися достатня кількість Етонів... Наразі хол заповнювали земляни, Ферруанці, абсидеуми (яких, як і зазвичай, виділяли їх

бездоганні темні костюми). З лівого і правого боку – перпендикулярні коридори з камерами для ув'язнених, по два на кожному з поверхів, починаючи з другого. Поверхи зовні виступали у простір холу довгастими балконами, які кріпилися до бічної поверхні і ніяк не сполучалися між собою, окрім як зовнішнім ліфтом-платформою на антигравітації.

Виникла біля Майкла голограма люб'язно запропонувала ввести або ім'я того, що відбуває термін, або значення частоти його евотона. Американець ввів дані двох землян першої Формації і прийняв запрошення Системи пройти до їхніх камер. Він чекав, доки два Ферруанці, що його супроводжували, вишикуються в особливому порядку: один – перед ним, а інший – позаду. Саме таким чином всіх супроводжували роботи місячної колонії. Побачити когось між ними було неможливо.

Усі приміщення будівлі в цілях запобігання хвилюванням освітлювали темно-синім світлом. Освітлення дихало разом зі всіма: колір поступово і плавно змінювався від блакитного до темно-синього і навпаки. На підлозі у всіх приміщеннях не було видно жодного предмету, жодного виступу. Лише ідеально гладка і рівна поверхня... Майкл відкрив панель управління Помічником на своїх лінзах і подумки активував тепловізор: простір між Ферруанцями заповнили ув'язнені – рухливі червоні силуети. Звісно, лінз з тепловізорами у них не було, а режим невидимості вмикали для кожного з них перед тим, як вони покидали камеру. Другий захід безпеки.

Землянин рушив разом з Ферруанцями праворуч, до ліфта-платформи, який зупинявся біля зовнішнього краю балконів із синім підсвічуванням. Щойно Майкл зупинився, виникли й ущільнилися поручні ліфта.

На тридцять п'ятому поверсі очільника другої Формації чекав Пшемислав – представник Покоління, відповідальний за колонію другої Формації. У цій же будівлі містилася колонія першої Формації, керівник якої мав таку ж посаду.

Майкл роздивлявся Пшемислава: зріст – десь метр сімдесят п'ять, середньої довжини розтріпане каштанове волосся, іскристі карі очі. Округле з чіткою лінією підборіддя обличчя освітлювала щира усмішка, примушуючи Майкла посміхнутися у відповідь. Поляк був його близьким другом...

– Пшемиславе! – тепло промовив американець.

– Майкле! Чудова краватка! – весело відзначив поляк.

Хлопці потиснули один одному руки і дружньо обнялися. Ферруанці залишилися біля ліфта-платформи, а земляни відправилися в коридор за номером п'ятдесят п'ять.

– Дівчину й чоловіка доправили сьогодні. Вже сім годин перебувають у камері. Передали мені, оскільки їх затримали абсидеуми, а не поліція Ради...

– Так, я в курсі. Вихопив з поля ще до того, як мені доповіли... І відразу відправився до Відірваного...

Пшемислав затримав Майкла і довірливо запитав:

– Питання як до друга... Слухай, а ти не забагато собі дозволяєш? Очільник абсидеумів все-таки... Два роки тому жодне явище у Всесвіті не викликало стільки страху і паніки, як він і його інопланетна банда...

Увагу очільника другої Формациї привернула вільна камера з правого боку.

– Зараз, почекай... – Майкл сердечно стиснув лікоть поляка й упритул підійшов до входу в приміщення.

Подолавши прозорий стабільний буфер, він опинився у викривленому просторі: нейтральним евотонам, які генерувалися речовиною, що знаходилася всюди в межах камери, задавалися відкоректовані значення мірності. Але вибірково... Параметри частинок американця й інших предметів, якби такі були тут, не зазнавали змін. Тому реально в об'єкті простору було більше. Однак зовні так не здавалося. Для спостерігача ззовні об'єкт зберігав свої початкові пропорції. А все тому, що щойно евотони перетинали встановлену межу – їхні значення поверталися в початкову точку.

Майкл відчував справжню насолоду... У цей момент він прагнув усвідомити, що перебуває не тільки в деформованому просторі, а й у такому ж Всесвіті. Землянин уявляв його межі, що одночасно є межами чорної діри, яка для непідготовленого спостерігача із зовнішнього Всесвіту не могла вміщати простори нашого неосяжного дому.

Американець поглянув на зелене світло біля автоматично зниклого отвору й попрямував до друга, що чекав зовні. Щойно він підійшов до бічної поверхні, Система вмить забезпечила йому вихід.

- Абсідеуми... - із захопленням, але й з деякою часткою презирства промовив американець.

У коридорі з'явився один з представників абсідеумської цивілізації, примусивши Пшемислава підозріло покоситися в його бік.

- Наше завдання - витягнути з них все, що вдасться! - почулося в голові у поляка, який прийняв запрошення Майкла щодо Виклику. - Такий шанс, можливо, більше не з'явиться!

- Тільки якщо вони не отримають своє першими. Майкле, мені як кращому другу...

- Алі мене сьогодні питав про те ж.

- І ти відповів йому? - заінтриговано звернувся поляк. - Що ти йому відповів?

- Що мета Вархунда - збереження свого впливу і влади, в чому ми йому й допомагаємо, користуючись його безмежною потребою в контролі абсідеумів.

- Про що ти тоді думав два роки тому? Майкле? - Пшемислав спробував висмикнути американця з роздумів, в які той несподівано занурився.

- Вдруге за сьогодні... Простір спілкується зі мною...

- Справді, в інформаційному полі присутня тільки та інформація, яку ти щойно озвучив.

- Ситуація змінилася... - все так само задумливо усередині голови друга пролунав голос Майкла.

- Проте пропонувати йому владу з ув'язнення і полону - самогубство. Отже існує щось, що тобою не вимовлялося тоді, але що зрозумів і прийняв Вархунд. Тому в

полі не існує відповідних даних.

– Баланс порушився, Пшемиславе! – з деякою тривогою промовив очільник другої Формації.

– Хай твої абсидеуми горять у пеклі! – обурився Пшемислав. – Не хочеш відповідати – не потрібно!

– Абсидеуми? – Майкл виринув із роздумів. – Між іншим, саме вони забезпечили нашим земним цивілізаціям мир і спокій. З одного боку, тепер немає ворога. З іншого – допомогли організувати сулівейців, повернути їх в наше століття. Пам'ятаєш, що почали витворяти земляни в сулівейських державах після перемоги над абсидеумами?!

– Добре тоді їм пропаганда промила мізки...

– Утім, зауваж, ця пропаганда зіграла злий жарт із ними ж! «Абсидеуми – визволителі від гніту Ради і Покоління!» Ну що ж... Довелося скористатися закладеною в їхній мозок установкою, яку завдяки Випромінювачам покійного китайця тепер не виб'єш без їх повторного використання.

– Атож... Що може спричинити небезпеку для їхнього здоров'я, – почувлося від Пшемислава. – Є абсидеуми – є спокій на Землі. Парадокс! Скажи таку фразу кілька років тому – покрутили б пальцем біля скроні.

– Точно, приятелю. Але якщо наш пес зірветься з ланцюга, то за ним рвонуть і сулівейці! – американець знову замислився, а потім махнув рукою із словами: – А! Гори воно все в пеклі! – і розсміявся, тим самим видавши перші звуки за весь час здійснення Виклику.

Хлопці, яких продовжували супроводжувати Ферруанці, не відстаючи від них ні на крок, попрямували назустріч абсидеуму, котрий за мить мирно розминувся з ними. Костюм прибульця привертав увагу витонченістю форм і строгістю стилю: блискучі туфлі, випрасувані брюки, розстебнутий на два верхні гудзики комірць білосніжної сорочки, злегка звужений у талії піджак. Погляд нерухомий і зосереджений. Як завжди... Іноді здавалося, що така поведінка – вищий ступінь зневаги, а деколи – їхній природний стан. Майкл дотримувався другої думки...

Залишивши прибульця позаду, американець голосно промовив:

- Негайно відпустити дівчину!

Наказовий тон і несподіване розпорядження очільника Формації неабияк здивували Пшемислава, а Майкл вичікувально подивився у бік абсідеума: інопланетянин все так само незворушно продовжував свій шлях...

- Гм... - полегшено зітхнув американець і посміхнувся полякові. - Божевільного вже привели в кімнату для допитів? Гадаю, що ми його довго не протримаємо там...

Пшемислав щось йому відповів про хід виконання. Саме у цей момент абсідеум поволі озирнувся, затримавши на мить пильний погляд на Майклі.

Задля дотримання тутешніх правил очільнику другої Формації знову довелося активувати тепловізор, тому що з-за найближчого повороту випірнули два роботи-конвоїри. Лінзи Майкла без зусиль дозволили виявити ув'язненого, який відставав від першого Ферруанця і випереджав другого рівно на п'ять кроків. Землянин першої Формації йшов лицем до американця, який краєм ока помітив плавний рух вгору середнього пальця руки ув'язненого. А логічним завершенням зухвалої поведінки чоловіка стала його злісна усмішка...

«Кількість!» - раптово промайнуло в голові у Майкла: він помітив трьох абсідеумів у кінці коридору - якраз біля входу в кімнату для допитів. Їхня поведінка здалася американцеві досить дивною і насторожливою. Прибулець у центрі групи стривожено поглядав то на очільника другої Формації, то правіше. Абсідеум ліворуч з тими ж невластивими їхній цивілізації почуттями розглядав свій бік коридору, який тягнувся перпендикулярно головному. «Кількість і...»

- І їх завжди стільки? - з підозрою запитав Майкл за допомоги Виклику.

- Ні, - блискавично випалив поляк, розмірковуючи, мабуть, про те ж.

Американець не зводив насторожених очей з інопланетян. У його уяві виринали картини, на яких вимальовувалися обличчя... Вархунда, який притискував вихором загін поліцейських в Одесі, але який втратив зв'язок з полем не без

втручання очільника другої Формації... Брата абсідеума, який вмить відновив колишню велич від вимовлених Майклом слів. «Яку ж він тоді відчув надію, коли я запропонував спільний штурм!»

– Залишилося тільки сказати, що...

Американець збентежено глянув на друга.

– Що ти запропонував штурмувати? І в такому разі ми маємо справу з військовим союзом? – пролунав голос у нього в голові.

– Страх! – відповів Майкл. – Кількість і страх попереджають мене, тебе, земні цивілізації, галактику... – американець озирнувся й помітив інопланетянина, який переслідував їх з цілковито байдужим виглядом. – Дані, між іншим, відсутні не тому, що не вимовлялися ні в думках, ні вголос... А через золото, яке встигло заблокувати зв'язок з інформаційним полем.

Відповідальний за колонію промовчав, не відшукавши потрібних слів. «Страх?! У абсідеумів?!»

– Світ перевернувся... Пшемиславе, – Майкл повернув голову до поляка, – у мене вкрай погане передчуття...

Несподівано з чергового коридору, що перетинав головний, вкотре з'явилися Ферруанці-конвоїри. Завдяки тепловізору гість місячної колонії розрізнув зсутуленого в'язня. Той брів, утомлено опустивши голову, не помічаючи нічого навколо. Рухи тіла свідчили про його цілковиту байдужість до всього, що відбувається.

– Божевільний... – з жалем промовив Пшемислав.

– Не факт... Може, свідомо ігнорує тутешній порядок... – знизав плечима Майкл.

– Та ні ж, – обурився відповідальний за колонію, – це – він... Божевільний!

Несподівано у просторі виникла пляма: місцями червона, майже бордова, місцями – яскраво-жовта. Вона повністю закривала собою і Ферруанців, і в'язня.

– Схопити! Схопити негайно! – крикнув абсідеум, кинувшись у бік плями.

Пшемислав зірвався з місця й заволав услід абсідеуму:

– Відставити, поліцейський! Відставити, я сказав! Ізолювати – наказ відповідального!

Пляма спробувала сховатися в бічному коридорі. Відреагувавши на слова Пшемислава, Ферруанці схопили всіх: один з конвоїрів приєднався до роботи, який з'явився із стелі, що раптово розсунулася, і вони заблокувавши абсідеумів, а з бічних поверхонь коридору виникли металеві вартові, які надійно обступила пляму з усіх боків. Американець квапливо намагався вимкнути тепловізор, але Система колонії перешкодила.

– Не чіпати тендерійця! – насамперед наказав Майкл. – Помістити всіх ув'язнених в камери! Негайно!

– Запустити сканування! Почати процес сканування! – не замовкали абсідеуми.

Проте Ферруанці не діяли, покійно чекаючи команди землянина, що наближався упевненим кроком.

– Замовкніть! – прикрикнув американець на абсідеумів і насторожено поглянув на тендерійця.

Тим часом Система місячної колонії, заручившись підтримкою Добренка, відповідального першої Формації, виконала недавній наказ очільника другої Формації – і тепловізор деактивувався... Перед Майклом показалася найдивніша істота з тих, що йому доводилося бачити! У повітрі ширяла куляста субстанція чорного кольору з гострими, зазубреними виступами по всій поверхні... Ні очей, ні кінцівок, ні голови!

– Вперше зіткнувся? – з розумінням запитав Пшемислав, який вже встиг звикнути до тендерійців, оскільки неодноразово зустрічав їх за останні декілька місяців: прибульці систематично з'являлися в місячній колонії.

Тендерійці були своєрідним музейним експонатом. Ні, їхня цивілізація не зникала... Проте розумне життя на основі кремнію, а не вуглецю зустрічалося тільки в особі тендерійців. Тому ними захоплювалися, їх поважали і боялися...

- Вперше... - спантеличено відповів Майкл.

- Пане очільнику Формації! Необхідно упевнитися, що ув'язнений на місці, - наполегливо нагадав той самий абсидеум з розстебнутим комірцем.

- Згоден.

- Ініціювати сканування евотонів та ідентифікувати особу! - помітивши жест-розпорядження американця, наказав відповідальний.

- Евотони ув'язненого виявлені, особа ідентифікована, - прокоментував Ферруанець дані на виниклій голограмі.

- Ось... Наш божевільний. Гаразд, - відзначив Майкл, приготувавшись зробити рух долонею для перегортання завислої в повітрі сторінки. - Зараз дізнаємося прізвище...

- Цього недостатньо, - перебив Майкла інший абсидеум. - Необхідно вимкнути режим невидимості, щоб упевнитися остаточно.

- Показати ув'язненого, - наказав очільник другої Формації.

Абсидеуми принишкли і насторожилися. Пшемислав з нерозумінням подивився на друга: спохмурнілий Майкл пильно розглядав в'язня.

Тим часом тендерієць почав поволі віддалятися з місця подій. Пшемислав перегорнув сторінку за приятеля і уважно прочитав ім'я і прізвище заарештованого. Американець залишив голограму без уваги.

- Тендерієць? - запитав поляк.

Нарешті Майкл, зберігаючи байдужість, відірвав погляд від землянина й відповів:

– Відпускаємо, звісно. Тільки думки про клаудеумів справляють на мене таке враження...

– У їхніх очах тече синій колір! – почулися слова божевільного, що пронизали наскрізь. – Їхні тіла злилися з інформацією!

Майкл із Пшемиславом швидко переглянулися, тому що ув'язнений наполегливо до них наближався.

– Клаудеуми – всюди! Скрізь! Біля мене! І... у тобі! – божевільний накинувся на американця. – Я хочу поглянути в його обличчя! – закричав землянин, здійснюючи рухи, які імітували спробу розкрити груди Майкла голіруч. Його негайно наздогнали Ферруанці і привели до тями: спершу відтягнули від хлопця, а потім кінцівка металевого вартового, що є аналогом людської руки, зупинилася в декількох міліметрах від плеча божевільного і випустила обпалюючий потік світла на шкіру.

– Відвести в кімнату для допитів! – скомандував відповідальний.

Ув'язнений здригнувся від дотику роботів і прокричав, озирючись то на конвоїрів, то навсібіч:

– Клаудеуми... Вони всюди! З туману! З туману... Хуртовина приховує їх... Обступили! – його очі, наповнені жахом, страхітливо сфокусувалися на точці за плечем поляка, а тремтячі губи повторювали: – Буфер аномалії за кілометр, а зараз – біля обличчя, і з буфера з'являється...

Пшемислав не слухав марення, викликавши голограму з показниками діагностики очільника другої Формації, на якій переважав зелений колір, що символізував здоровий стан.

– Клаудеумське обличчя, – продовжував божевільний, – їхні випуклі очі поглинають твоє віддзеркалення... – нарешті він остаточно заспокоївся. Ферруанці-конвоїри негайно забрали його.

– І хто ж він, не скажеш мені? Ти ж знаєш його! – підозріло запитав поляк, дивлячись на пульс американця, підсвічений блакитним кольором на голограмі.

Сімдесят чотири удари в хвилину. Сімдесят п'ять. Сімдесят дев'ять! Вісімдесят шість! Майкл спостерігав за подіями біля входу в кімнату для допитів...

Далеко за спиною Майкла, на початку головного коридору, промайнув тендерієць. Одночасно краєм ока поляк помітив, як абсідеуми вкотре зірвалися з місця.

Вісімдесят дев'ять! Дев'яносто два!

Саме в цей момент відповідальний почув Виклик від Майкла з проханням не чіпати інопланетян. «Тендерієць у мене за спиною?» – запитав він у Пшемислава, який озирнувся і побачив, як абсідеуми розділилися: два накинулися на невидимого землянина між Ферруанцями, а інші – на тендерійця. Утім, щойно перший абсідеум наблизився до тендерійця на потенційно небезпечну відстань, вмить отримав серію опіків, що примусило його відскочити. Температура тіла тендерійців значно перевищувала як абсідеумську, так і земну. А в місцях потенційної небезпеки ділянки тканини ще нагрівались.

– Сперечаємося, що божевільного тут вже немає? – запитав Майкл.

– Ставлю свою посаду відповідального, що е, – нехитро відповідав поляк.

Майкл хитро зіщулився і промовив:

– Переможець отримує посаду того, хто програв, а той, хто програє, – переможця. Домовилися?

– І чому у мене зникає бажання? – прийняв гру Пшемислав з кривою усмішкою.

Відповідальний відкрив журнал подій Системи місячної колонії і активізував вкладку з найменуванням «Розпорядження». Він помітив, що Майкл щойно наказав Ферруанцям просканувати евотони ув'язненого з метою його ідентифікації.

– Гадаю, щодо невидимості тепер промовчать...

Потім на голограмі прослідувала інша команда, але вже – безпосередньо Системі: зміна треку з плейлиста, який прослуховувався вже не один десяток разів.

– Дірку протреш! Одна й та ж група...

– Вистачає й інших плейлистів, – відповів глава Формації.

– Не помічав, не помічав...

– Скажімо так: «Парк» завжди залишиться для мене особливим...

До кімнати для допитів залишалося декілька кроків, але абсідеуми вже прямували назустріч Поколінню після того, як ознайомилися з результатами ідентифікації, що задовольнили їх. Американець навмисно зачепив плечем найактивнішого прибульця – з розстебнутим комірцем. Абсідеум розвернувся, обурено розвів руки в сторони і промовив одночасно із землянином: «Калпа!»

– Знаєш, – додав лідер Покоління, – адже Ферруанець проаналізував і ваші евотони, які по силі, між іншим, майже не поступаються земним, – Майкл демонстративно підвів брови.

Вони увійшли до приміщення через утворений отвір. Перед Майклом і Пшемиславом здійнявся в повітря і завис на рівні поясу стіл на антигравітаційній платформі. З іншого краю два Ферруанця чекали їхніх наказів.

Простору кімнату для допитів рівномірно освітлювала безпосередньо її верхня поверхня. Простір уздовж стін заповнювався широким листям запашних рослин. Їхню роль складно переоцінити: раз на добу всі поверхні будівлі, за винятком зовнішніх, робилися прозорими, дозволяючи рослинності в приміщеннях радувати знудьговані за Землею очі працівників колонії.

– Залиште нас! – американець віддав розпорядження двом конвоірам, і ті стрімко покинули кімнату. – А зараз, поки я не ввімкнув видимий режим і Система не забила на сполох, розкажи про твої зв'язки з божевільним і тендерійцями. Що відбувається?

Майкл і Пшемислав сіли. Їхні тепловізори почали функціонувати з моменту відходу роботів: вони чудово бачили силует дівчини, яку врятували від нападу і заарештували абсідеуми.

- Адже ти не випадково потрапила сюди? Навмисно ударила поліцейського?

Представниця першої Формації нарешті сіла, про що засвідчив стілець, що здійнявся на певну висоту.

- Єдине, що мені так і не вдалося зрозуміти: чому Ферруанці, як і інопланетні виродки, які несподівано перетворилися на ваших друзів, не використали тепловізори? - почувся високий жіночий голос.

- Тому що живі істоти, або, як ти виражаєшся, інопланетні виродки, не додумалися ввімкнути їх. А Ферруанцями командує Система, яка стежить за дотриманням правил. Роботам достатньо реєстрації евотонів.

- І що ж написано в правилах? - з награною байдужістю запитала дівчина.

- Якщо всі ув'язнені перебувають у своїх камерах, тепловізор не підлягає обов'язковому використанню, - пояснив Майкл і продовжив: - А чому тобі не сказали про це твої друзі-тендерійці?

- Тому що їхнього спілкування ми почути не в змозі. Їхня реальність кардинально відрізняється від нашої.

- Тендерійці спілкуються за допомоги ліній. Ми лиш нещодавно це зрозуміли... - поспішив пояснити Пшемислав. - Кожна з ліній - вибір, що замінює ім спілкування голосом.

У центрі стола виникла горизонтальна голограма, яку поляк поглядом наблизив і перемістив у вертикальне положення, підсвітивши тильну сторону. Таким чином представниця першої Формації не могла бачити виниклі зображення, які вивчалися допитливими очима представників Покоління. Голограма в деталях продемонструвала ім тендерійця, що перетнув конвой.

- Ми ж спостерігали це наживо?

Пшемислав не відповів, занурившись в себе. Американець помітив його заінтригований погляд і знову пильно вдивився в голограму, але вже з набагато більшою увагою. Деякі ділянки запису він проглядав повторно в надії знайти якісь особливості. Все той же тендерієць і блокування його Ферруанцями.

– Отакої! А де ж абсидеуми? – Майкл кинув погляд у бік завислого в повітрі стільця напроти себе. – Де ж інопланетні виродки, наші друзі?

– Ви, як колись і Стів Фоллінг, коїте величезну помилку! – почувся жіночий голос.

– Так, тут відсутні прибульці. Абсидеуми, – резюмував Пшемислав.

Майкл різким рухом долоні розвернув голограму на сто вісімдесят градусів і захоплено вимовив:

– Це – твоє викрадення, яке відбулося одночасно з нашим першим випадком!

– Так. Мене помістив у свій віртуальний світ тендерієць, щоб замінити божевільним. Ти, Майкле, знаєш, що він наразі – найцінніший об'єкт у галактиці... І ваші виродки теж в курсі.

– Чому ти генеруєш його евотони? – запитав глава другої Формачії.

– Тендерійці постаралися.

– Яким чином?

Запанувало мовчання. Пшемислав підніс вказівний палець до губ і неухважно вдивлявся в стіл, ловлячи й аналізуючи кожне слово. Тільки періодичне постукування нігтем по дереву порушувало тишу...

– Бажаєш щось додати до вже сказаного, перш ніж я покажу твоє справжнє обличчя Системі?

– Не встигнеш... Єдина людина з вашого Покоління, яку я поважаю, – моя сестра! Отже, йдіть у дупу!

– Гм... Несподівано. І хто ж твоя сестра? Я мав честь з нею познайомитися?

– А чому «не встигнеш»? Відповідай! – стривожено закричав Пшемислав, чим викликав здивування свого очільника. Поляк негайно повернув голограму назад і відобразив всі дані про ув'язнену, які змусили Майкла неабияк здивуватися. У цей момент до приміщення увійшов Добренко – відповідальний першої Формациї.

– Панно Анно! Я вимушений, – по цих словах з'явилася вродлива дівчина, схожа на Діану, – просити вас слідувати за мною.

Дівчина підвелася й попрямувала до виходу під пильним поглядом українця. Щойно її стрункі ноги перетнули межу приміщення, Анна загубилася в просторі. Утім, Майкл встиг помітити здійснений середній палець... Вдруге за день...

– Та ти чемпіон з симпатій, що вже казати, – із знущенням промовив Пшемислав.

Американець заплющив очі й на чомусь старанно зосередився. «Напевно, поліз в інформаційне поле», – здогадався відповідальний.

– А я дізнаюся про дівчину, – тихо сказав Пшемислав. Та щойно він почав ініціювати занурення в масив даних, почувлася відповідь:

– Я вже вивчаю її. Схоже, у нашій зухвалої красуні досить широка співпраця з тендерійцями, нашим божевільним і... першою Формациєю. Джеймс – гад! – без негативних евотонів, але з докором і захопленням вимовив очільник другої Формациї.

– А я думав, що ти вивчаєш божевільного землянина.

Майкл демонстративно відмахнувся.

– Я добре пам'ятаю і знаю достатньо про його перебування на Деумії. Тоді. З нами...

У поляка відвисла щелепа.

– Стривай! Стривай... Він – той лікар, док, який полетів з тобою, П'ятнадцятим, Велфарієм і Айюмі на Деумію?! Той, який відправився з ними в клаудеумські лабораторії?! Той, який не вижив і не повернувся?!

– Так. Ми вирішили тоді, що він загинув! – Майкл поглянув на Пшемислава, намагаючись зобразити жах, який, без сумніву, колись відчув божевільний. Водночас відповідальний чудово розумів, що не існує погляду, здатного передати те, що тоді відбувалося...

* * *

Раптово в приміщення увірвався док і впав на коліна, упершись подряпанними долонями в металеву поверхню. По його плечу текла кров: глибока відкрита рана безупинно висмоктувала сили землянина, не залишаючи йому надії на порятунок. Чувся спотворений повторюваний стукіт: з живота на платформу крапала червона рідина, але тиск у вухах приглушував ці смертоносні звуки. П'ятнадцятий... Руків'я ножа стирчало із спини дока. Поза сумнівом, почерк гібриода...

Землянин виблював. Він спробував відірвати пальці від поверхні, але марно! Гравітація посилилася. Або слабкість. Знову підкотила нестерпна нудота. Слина, яка поволі тягнулася до підлоги, починала пропадати разом з рештою дійсності. Землянин закричав, але його голос трансформувався в пронизливий неприродний писк, що віддавав технічним походженням. Крізь тіло прокотилася больова хвиля, вивертаючи навиворіт кожну клітину. Немов чиїсь гострі пальці промацували всі тканини – як зовнішні, так і внутрішні... Біль тягнувся від ніг до голови суцільною смугою, примушуючи кричати все сильніше й сильніше.

Реальність почала повертатися. Очі побачили декілька дисплеїв з незрозумілими символами. Такими ж, які його група спостерігала в Майстерні... І знову йому цілком чітко здалося, що зліва знаходяться чиїсь масивні кінцівки. Моторозна хвиля страху прокотилася по тілу, доповнюючи больову. Док швидко поглянув ліворуч – порожнеча... Дисплеї, символи різної щільності, аномалія... Все на своїх місцях. З панічною настороженістю повернувши голову назад, землянин здригнувся: периферичний зір знову встромив тисячі лез у мозок! Праворуч! Страх оволодів ним з новою силою, збиваючи дихання. Кашель... Док щосили спробував завмерти і не закашлятися. Проте стриматися не зміг... Закашлюючись, він встиг знову помітити сині кінцівки. Ні! Пересилюючи себе і

зосередившись на виході з приміщення, землянин повз... Повз! Без прибульців... Без дисплеїв... Без символів і аномалій... Без Деумії...

Утім, думка про те, що Земля обертається в сусідній галактиці, вмить повернула дока в суворі реалії його самотнього перебування в жорстокому світі. З всемогутніми прибульцями, котрі перебувають десь поряд, з попільними заметами, які обволікають шкіру, немов мисляча субстанція, з хвилями на межі аномалії, що рвуть речовину в клапті... Він виявив себе недалеко від бездиханного П'ятнадцятого, покритого Субстанцією. Його пальці тягнулися в напрямі об'єкта, який, напевно, уже віддалився на мільйони світлових років. У місцях, не покритих субстанційною плівкою, налипнули якісь плями розміром з ніготь. Їхні рухи натякали на складне мислення. Істоти проникали через відкриті ділянки, прагнучи поглинути вже давно застигле тіло. Їхня темна лакована поверхня блищала, а контур підсвічувався жовтим кольором. Причому світіння не стикалося з межею зголоднілої істоти. Щойно землянин підповз ближче до трупа П'ятнадцятого, деякі зі «світляків» змінили напрям свого руху до дока. І раптом...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/ru/krizhevs-kiy_andr-y/evoton-180

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)